

ANKARA DESTANI

PROF. DR. ÜSTÜN DÖKMEN, 1954 yılında İstanbul'da dünyaya geldi. İlk ve ortaokulu Erzurum'da, liseyi Ankara'da bitirdi. Hacettepe Üniversitesi Psikoloji Bölümü'nden lisans ve yüksek lisans derecesi aldı.

Ankara Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi'nde Psikolojik Danışma ve Rehberlik Bölümü'nde profesör olarak görev yapmakta olan Dökmen, 2005'te, Süleyman Hecebil'le birlikte Üstün Dökmen Yaşam Boyu Gelişim, Eğitim ve Danışmanlık Akademisi'ni kurdu.

Üç cilt şiir kitabı bulunan Dökmen'in diğer yapıtları şunlardır:

Roman: *Miyase'nin Kuzuları*; *Ladesçi*, *Kelebekler ve İnsanlar*, *Metrestepe*.

Oyun: *Komşu Köyün Delisi/Nokta Nokta Hanım'ın Hayatı*; *Otoyolda Piknik/Padişah-ı Hali Osman/Uluğ Bey*; *Pusulamı Ayarlar mısımız?/Depremzâdeler Mahallesi*; *Tangramın Nerede?/Pepe mi Sobe mi?/Duru'nun Yıldızları*.

Çocuk: *Mevsimler*; *Oyuncak Şehir*.

Bilimsel yayınları: *İletişim Çatışmaları ve Empati*; *Varolmak Gelişmek Uzlaşmak*; *Küçük Şeyler 1–Deniz Kabukları*; *Küçük Şeyler 2–Suflörlü Yaşamlar, Tulumbacı Sendromu, Psikolojik Düğümler*; *Küçük Şeyler 3–Yaşama Yerleşmek*; *Küçük Şeyler 4–Eşitler Evi*; *İnsanın Korunakları-1: Deriden Kültüre*; *İnsanın Korunakları-2: Mimari* (Selcan Dökmen ile); *Psikodrama ve Sosyometri*.

| ÜSTÜN DÖKMEN |
ANKARA
DESTANI

Remzi Kitabevi

ANKARA DESTANI / ÜSTÜN DÖKMEN

© Remzi Kitabevi, 2014

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak
hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin
yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Eylül Duru

Kapak: Murat Özgül

ISBN 978-975-14-1609-4

BİRİNCİ BASIM: Mart 2014

Kitabın basımı 2000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika no: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090

www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesisleri
100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul
Sertifika no: 10648

Ankara'ya, Ankaralılara,
Ankara'yı kurmuş olanlara,
kurmuş olana;
ve geçmişte,
İzmir'e ya da İstanbul'a ailece
taşınmamız söz konusu olduğunda,
"Ankara'dan ayrılmayalım" diyen
eşıme sevgilerimle...

İçindekiler

A.....	9
N.....	43
K.....	89
A.....	125
R.....	165
A.....	205
A.....	247
A.....	291
A.....	337
A.....	381

ŒEHİRİMİZ ANKARA

Ankara'nın rüzgârı, hissettirmeden kendini
bozkırın bağrında eser sizi.

Bana göre Ankara'nın
kuzeyinde Karadeniz, doğusunda Ağrı, Kars,
batısında Akdeniz, güneyinde Toroslar var.

Bir eylül günü Ankara'da,
TV izliyordum kızlarımla;
akıllı yürekli şairler, güçlü güzel sesler,
kadınlar ve erkekler İstanbul'u övdüler.
(İçlerinden biri küçük İskender'di.)
Benim de Ankara'yı övmek geldi aklıma.

Yorgun eylül yaprakları
ve kuş sesleri penceremde;
ve Ankara'da Aslı, Ankara'da Kerem,
Ankara'da keramet vardı bence.

Uzak ÷lkelerden gına getiren rüzgâr
esmeden önce,

Konstantin'den önce,

Hititler'den verasetle intikal,

Ankara Kalesi'nin gölgesi düřtü yeryüzüne.

(Güneř deęiřir, gölgeler de.)

Bozkırın ortasında beton yeşili şehir;

gögünü kömür dumanı kaplasa da,

denizin olmasa da,

yine de

seviyorum seni Ankara.

Ninemin kağını çeken elleri,

topraęındaki çatlaklar,

kral yollarındaki ayak izleri,

hepsi bizimdir, hepsi öpülesi.

Ne rüzgârında tuz tadı,
ne göğünde martı sesi,
damından girilen penceresiz bir Hatti evi
yorganıyla sardı beni.

Yolcunun çarığı ayağını sarmadıkça,
yol yolcuya yoldaşlık etmez.
İster deniz kenarında, ister Ağrı'da,
biraz ekmek biraz su;
görüp göreceğin hep aynı rüya.
Sen kendi gözüne girersen eğer,
rüyaların güzeli de senin gözünde.

Taş devrine vekâleten baltalılar geldi,
yaş ağaçlar karanlık sonsuzluğa sürgün edildi;
onların düşlerinde, bir zamanki yemyeşil
sürgünleri vardı.

Bozkırın yüzü yaşlı, gözü yaşlı,
dedeler misali kuru, derin çizgili ağaçları,
herkes gibi yağmuru bekler.

14

Kurumuş ağacın kökleri
yeraltından uzak ırmaklara el ediyor şimdi.

Roma hamamları binlerce sarıçam yaktı;
sonra kesti kimileri.

Gün, ne ışıktır, ne takvim yaprağı;
gün, her biri birer tespîh tanesi gibi
insanların birer birer geriye saydığı,
sayısı önemsiz, kendisi eşsiz
birer bellek resmidir yalnızca.

Dağın yardığı vadi zaten Ankara'da yoktu;
yalnızca derelerin üstü kapatıldı.
(Bize ırmaksız şehir lazımdı.)

Bentderesi, İncesu Deresi, Ankara Çayı...
Otuzlarda Bentderesi'nde,
modern giyimli hanımlar, fötr şapkalı beyler
piknik yapıyordu.
Gün değışti; altmışlarda Anıtkabir'in yanında,
şimdiki Çakmak Caddesi'nde lağımlar aktı.

Çatık kaşlı çatılar, eski Ankara evleri;
bir göz oda veya bir kuş gözü.
Her göz bir tünelin başıdır;
sonu sahibinde saklı.

Martı uğramaz ufkuna, rıhtımsız şehir Ankara.
Ama Sürsefa Tepesi'nde balık-midye hâlâ...
Deniz yıldızı göğe kaçmadan önce topraktaydı;
milyon yıl önce başını kaldırıp göğe sığındı.

Ya yer göğe gitti –ki bu küçük ihtimaldir,
ya da gök indi üstümüze –ki bu da baskı yaratır.

Ailecek 1967'de trenle geldik Ankara'ya, gezmeye;
68'de kamyonla, oturmaya.

“Büyük şehirlere girerken
heyecanlanır insan” derdi annem.

O zamanlar öyleydi, sonra geçti;
şimdi her yere bir büyükşehir yerleşti.

Şehirler büyüdü, insanlar aynı kaldı.
Aynı mide, aynı umut, toplam iki el yine.
Geçim derdi, ekmek parası;
çıkamaz sokaklara sığıncıydı eskinin İstanbullusu.
Artık sığınmalık sokak da kalmadı.

Çıkılmaz sokağın sonu, yakalar yutar seni;
geçit yoktur ileri.
Çıkılmaz sokağın dibine bir ok koymalı bence:
“Bu sokağın öteki ucu bir yerlere çıkar” diye.

İstanbul, çıkmaz sokak dolu;
ya yokuştur ya merdiven sağı solu.
Ankara’da çıkmaz sokak yok;
Çankaya’ya çıkar bütün yolları.
(Dürüst olmalı; belki var da
bana gözüküyor Ankara’nın çıkmazı.)

“Ankara’nın bağları, büklüm yolları.”
Sar beni kollarınla,
sen benim için tek çıkar yolsun Ankara.
Emanetçi olmayan şehirsin,
Mütareke’de işgal görmedin.
Cumhuriyet sende kalsın.

